

"מאורות שלום"

עלון שבועי שע"י מוסדות קאמרנא בעיה"ק חברון תובב"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

בס"ד פרשת ויחי

ל"ב טבת התשע"ב שנה ו' – גליון 275
נא לא לקרוא בזמן התפלה – טעון גניזה
זמני הדלקת הנרות ומוצ"שק

מוצ"ש	הדלקת נרות	קריית ארבע
17:25	16:15	ירושלים
17:24	16:09	באר שבע
17:27	16:25	תל אביב
17:26	16:24	

לע"נ שמעון עופר בן מאיר ז"ל

מאורות רבותינו

בְּסֵדֶם אֶל תְּבֹא נַפְשֵׁי בְּקֶהְלֶם אֶל תַּחַד כְּבֹדֵי וגו' (מט ו). פרש"י 'בסודם אל תבא נפשי' זה מעשה זמרי וכו', אל יזכר שמי וכו', ולא כתב בן יעקב. 'בקהלם' כשיקהיל קרח וכו', שם אל יתיחד עמהם שמי וכו'. וצריך להבין מה שביקש יעקב שלא יזכר שמו במעשיהם הרי ממילא יודעים שהם בני יעקב. ואפשר לומר שזה ידוע דברי מרן הבעש"ט הקדוש ז"ע (בעש"ט עה"ת ויקהל ב) שכח הפועל הוא בנפעל, ולכן כשהיו מביאים לפני מרן הבעש"ט כלי, היה אומר את כל המחשבות של האומן כשעשה את הכלי. לפי זה יוצא שכל נפעל יש לו את הכוח של הפועל, ובבני קרח היו להם חלקים מיעקב אבינו, וזה שביקש יעקב אבינו שלא יזכרו שמו, הכוונה שהכוח שלו שיש בהם בבני קרח לא יפעל נגד משה רבינו, והקב"ה קיבל תפילתו מזה של נזכר שמו של יעקב, ולא יפגום במעשיהם, כי כל בן יש לו חלק מאביו. ולכן המנהג ללמוד משניות לעילוי נשמת אביו ואמו, כי יש לבן החלק של האב והאם ומזה שלומד הוי כאילו האב לומד. (ליקוטי דיבורים תשנ"ח)

עלון "פינוק לשבת" לילדים בהוצאת בית מדרשנו. ניתן להורידו בקישור הבא – http://www.ohrshalom.net/Shabbat_treat.htm

העלון יוצא לעילוי נשמת יצחק בן משה ורעייתו אסתר בת אלעזר ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.

מאורות הפרשה

לע"נ הרב משה כהן ז"ל

"וַיִּקְרְבוּ יָמֵי יִשְׂרָאֵל לְמוֹת" [בראשית מ"ז].
יש לשאול שתי שאלות.
האחת, ואיך ידע? והשנייה מה באה התורה ללמדנו מידיעה זו?
ולחשיב, הנה לא נראה שהכוונה שהיה חולה ומכאן ידע, כי חוליו של יעקב אבינו מוזכר בפרקים הבאים ולא כאן, ואם כן בהכרח נימצי לומר שהנה יעקב אבינו הבין ברוח קודשו בהארה רוחנית שקרבו ימיו למות. הא למדת שעד אותו רגע "וַיֵּאמֶר לְיוֹסֵף הִנֵּה אֲבִיךָ חָלָה", לא פסק פומיה מגירסא והוראת דרכי עבודת ה' לבניו ובני בניו, בהראותו להם דוגמא אישית. כי בהיותם במצרים השפעתה הזרה של מצרים כבר נתנה אותותיה בנכדיו, אמנם בשינוי קל, שאינו מורגש "וַיָּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנֵי יוֹסֵף וַיֵּאמֶר מִי אֵלֶּה". ומכאן בהכרח לומר שלא היה חולה אלא בנבואה ידע שקרבו ימיו למות.
והוא שרצתה התורה ללמדנו, ומה יעקב אבינו שידע ברוח קודשו שעתיד הוא להיפטר מהעוה"ז, מיד קורא הוא לבניו ומצווה אותם ללכת בדרכי אברהם ויצחק, ולעבוד את ה' בייחוד גמור "שמע ישראל הו"ה אלקינו הו"ה אחד".

ומה נענה אנחנו שאין בנו מבין ויודע, ובנינו מושפעים מהבלי העוה"ז וערוות תרבות המערב, המכלה כל פינה טובה, אשר עליה נאמר "אין בית אשר אין בו מת", שומה עלינו להגביר כוח ולשמש דוגמא אישית לבנינו ובנותינו בדבקות בעבודת ה', תפילה וברכה, לימוד תורה וקיום מצוות בהקפדה יתירה, ובזה נמשיך את שרשרת הדורות בקדושה וטהרה כנאמר "יעקב אבינו לא מת" [תענית ה'] אלא "מה זרעו בחיים אך הוא בחיים" [שם].

חזק חזק ונתחזק

מאורות "מעשה שלום"

לישועתך קניתי הוי"ה (מט יח).

אפשר לרמז בדרך רמז, כי זה ידוע לכל מחכמז"ל (שמ"ר ב ה) שבכל צרתם לו צר (ישעיה סג ט), שכמו שאנחנו נמצאים בגלות, כמו כן השכינה כביכול נמצא בינינו ג"כ בגלות. וזה ידוע מחכמז"ל (תנחומא תצא יא) שהשם הקדוש הוי"ה בעוה"ר חסר, רק כשירחם הבורא עולם, וישלח לנו את המלך המשיח ביחד עם אליהו הנביא ויהיה הישועה, אז יהיה ג"כ ישועה להשם הקדוש. וזה ידוע ממון קוה"ק רבי ישראל בעש"ט זיע"א (בעש"ט עה"ת פרשת נח אות קנב), שבתחילה צריכים בני ישראל להתפלל רק על השכינה כביכול ולפדותה, וממילא יהיה לנו אח"כ ג"כ ישועה. ועוד אומרים בשמו (שם פרשת בשלח אות כב) עה"פ בתהלים (כ ו) 'מלא ה' כל משאלותיך' שכל משאלותיך היא שהשם הוי"ה יהיה שם מלא וגדול, שלא יהיה יותר השם הקדוש חסר. וזה אפשר לפרש 'לישועתך קוית' לישועה שלך אנחנו מקוים, ומהו ישועתך 'הוי"ה' שיהיה השם בשלימות במהרה. וזה הכונה לדעתי בפסוק בתהלים (ג ט) 'להוי"ה הישועה' אם יהיה ישועה לשם הוי"ה ששם הוי"ה יהיה בשלימות, ממילא יהיה 'על עמך ברכתך סלה'. יה"ר שיהיה עת רצון מלפניך שיהיה שם הוי"ה והכסא הקדוש בשלימות אכיה"ר.

(מעשה שלום' מרבינו שלום מקאמרנא)

מאורות סיפורי רבותינו זיע"א

וְעִשִׂיתָ עִמָּדִי חֶסֶד וְאֶמֶת. - הרה"ק רבינו יצחק אייזיק מכפר סאפרין זצוק"ל עוד בטרם שנולדו לו בניו הקדושים, באחד מימי השבתות של ימות החורף, כשבא רבינו עטוף בטליתו מבית התפילה, מצא לפני בית מזיגתו עגלה של אחד האצילים הפולנים, שבתוכה ישבו שתי ילדות עבריות, לבושות שמלות דקות של קיץ, והן רועדות מקור. שאל רבינו את העגלון, למי הילדות האלו, ולאן הן מובלות. ענה לו העגלון: הילדות הללו הן בנות יהודי, שהיה מוזג באחד הכפרים של אדונו האציל פלוני, וכיון שלא שילם שכר חכירה של בית מזיגתו לאדונו זה כמה שנים, לכן שלחו אדונו להשליכו מבית המזיגה ולקחת את בנותיו לעבוד, והיו לשפחות בביתו, עד אשר ישלם לו אביהן את החוב, העולה לכמה מאות זהובים. רבינו הזמין את העגלון לביתו, והשקהו כמה כוסות יין שרף, והאכילו חלות ומאכלי שבת, ואחר שסיפר רבינו להרבנית מכל אשר שמע מפי העגלון, באו לידי החלטה, שאין להשאיר את הילדות בידי העגלון, כי אם לפדותן בכל כופר שיהיה, עשו בינם לבין עצמם חשבון מכל הנמצא בידם במזומן ובשוה כסף, ביין שרף, בתבן ובמספוא, ולאחרונה בפרה החולבת שיש להם, שממנה אמנם חצי פרנסה, וכה חשבו ומצאו שידם משגת לשלם לידי העגלון את התמורה של הילדות השבויות והותר. מיד הציעו לבעל העגלה, שישאר בביתם עד יום מחר, שבו ישקלו אל ידו את כל דמי תביעתו של אדונו בכסף שקלים עובר לסוחר, והילדות תשארנה בביתם. ראה העגלון את כל החמודות אשר על השלחן הערוך לכבוד שבת, ויחמוד להם בלבו, וימהר ויעתר לבקשתם. באותו מעמד היה גם שופט הכפר, ורצה גם הוא ליהנות מעסק זה, ובכן חוה גם הוא את דעתו, שבכדי שלא יחזור בו רבינו מדבריו על יום מחר, תלקח פרתו החולבת אל ביתו בעירבון, ותהיה בביתו עד אשר ישלם את כל הכסף שעליו לשלם. העצה נמצאה חן בעיני העגלון, וכן נגמר ההסכם, הפרה נלקחה לבית השופט, הילדות והעגלה הובאו פנימה לפרוודור ביתו של רבינו. והעגלון והשופט ישבו לשתות, כטוב לבם ביי"ש, קם השופט שידע מה רב הטוב הצפון ליהודים בתנור ההטמנה של שבת, ובידים חרוצות נגש אל המלאכה והוציא מן התנור את כל הנמצא בו, והציג בבת אחת על השלחן לעיני רבינו, ובתיאבון הביאו אל תוך פיהם את הכל כמעט בנשימה אחת. ועדיין לא ידעה נפשם שבעה, הלכו ועשו בדיקה מדויקת בכל פינות הבית וחדריו, ומצאו מיני מרקחת שונות, קדירות ממולאות בחלב חמוץ, שהוכנו לעשות מהן חמאה וגבינה למכרן בשוק, ואת הכל אכלו, וכה הריקו בתוך שעות אחדות את כל הבית, ולא נשאר בו מאומה מכל מאכל אשר יאכל ומכל משקה אשר ישתה. אחר השבת עשו רבינו והרבנית חשבון איך לשלם על פדיון השבויים, ולו ונתנו בעירבון מכל אשר נמצא בידם, ושלמו ליד העגלון את כל דמי חובו של אדונו, ופטרוהו לדרכו, והילדות נפדו ונשארו בביתם. ורבינו החזיקם על שלחנו בכל הצטרכותם כמו צאצאיו, והילדים החזיקו אותו לאב, ואת זוגתו הצדקת ע"ה לאם, כי לא ידעו מי אבותיהם, והשיא אותם, ופזר עליהם ממון רב. ביום הראשון בבוקר (למחרת מסיפור הנ"ל), כשעמדה הרבנית על יד המשארת ולשה בצק לאפות פת, נכנס אורח עני לביתם, וישב על יד השלחן. הרבנית הצטערה שאין בביתה במה לסעוד את לבו, כי אזל היי"ש מכליה, גם פת לחם וכוס חלב אין. עמדה והתנצלה לפניו ותספר לו את כל אשר עבר עליהם ביום השבת, וביקשה ממנו להמתין מעט, ותקום ותלך אל השכנות ותביא לחם וחמאה, ותערוך לפניו שלחן ויאכל וישת ויסעד את לבו. וכשגמר את סעודתו בידך על מזונו ואמר אליהם: הנני הולך לדרכי ואני רוצה להניח ברכה אל תוך ביתכם, ובכך הגידו נא לי במה אברך אתכם, אם בעושר וכבוד לאורך ימים, או בבנים תלמידי חכמים צדיקים ויראי ה'. רבינו והרבנית ענו: זאת הברכה אשר תברך אותנו, שנזכה לבנים ובני בנים לומדי תורה ויראי ה'. אמר להם האורח: אף אני אומר כן, ובכן יהי רצון מלפני אבינו שבשמים שתזכו להוליד בנים תלמידי חכמים יראי ה', שיהיו למאורות בישראל. גמר את ברכתו, נשק את המזוזה, והלך לו. ומברכתו זאת של האורח הפלאי הזה, אשר רבים מזקני החסידים אמרו שזה היה אליהו הנביא זכור לטוב, נולד בזמן קרוב רבינו הרה"ק מוה"ר אלכסנדר סענדר מקאמרנא ז"ע, ושאר אחיו הקדושים הנודעים בעולם בשם 'במסלה'.

העלון יוצא לעילוי נשמת

משה בן יוסף	נעמי בת חיים	שרה בת חיים	אברהם בן חיים	ציון בן אברהם	עזרא בן יוסף	אברהם בן יוסף
ז"ל	ז"ל	ז"ל	ז"ל	ז"ל	ז"ל	ז"ל

גם, להקדיש עלונים ושיעורי תורה ללא שום תמורה - צור קשר בדוא"ל - info@ohrshalom.net